

Tendensen van sluipend gezondheidsfascisme

Posted on 26 september 2020 by Gastauteur

door Johan Sanctorum

Eén maand per jaar, in februari, adviseert de Vlaamse overheid haar onderdanen om zich van alcohol te onthouden. Eens duchtig ontgiften na de feesten, wie kan daar tegen zijn? Onder de ludieke naam *Tournée minérale* worden er dus enorme hoeveelheden water genuttigd, en dat in bierland nummer één. Noteer dat het niet alleen gaat over verkeersveiligheid en het vermijden van openbare dronkenschap: u moet ook thuis hydrateren, op alle plaatsen, gewoon omdat het uw gezondheid ten goede komt.

Dit argument verdient nadere studie. Sinds de tweede wereldoorlog heeft de verzorgingsstaat gestalte gekregen, met de ziekteverzekering als koninginnenstuk: u crepeert niet op de stoep voor het ziekenhuis zoals in Amerika, neen, u wordt sowieso binnengehaald en opgelapt. Uiteraard betalen we dat systeem zelf via de belastingen, het manna komt niet uit de hemel gevallen.

Het aloude *sociaal contract* (vrijheid inleveren in ruil voor veiligheid en

bescherming) maakt bovendien dat de zorgende overheid moreel gerechtigd is om zich met de levensstijl van haar onderdanen te bemoeien. Kort gezegd: uw lever kapot zuipen en dan om een transplantatie vragen op kosten van de gemeenschap, dat getuigt niet van veel burgerzin. Vandaar 'sensibiliseringscampagnes' als *Tournée minérale*.

Voedseldriehoek

Het ministerie van volksgezondheid kijkt mee in uw bord, adviseert, raadt, ontraadt. Alcohol, maar ook roken, teveel vet en/of suiker, het zijn allemaal nefaste genotmiddelen met kanker als de grote boeman. Sporten is anderzijds een must. Een en ander culmineert in de fameuze voedseldriehoek, ook door de Vlaamse overheid gepromoot, waarin één zaak onmiddellijk opvalt: al wat lekker is en genot verschaft, mag slechts in minimale hoeveelheden genuttigd worden.

De voedingsdriehoek veroordeelt ons niet alleen tot gevangeniskost, hij is ook een profane replica van de welbekende driehoek met het alziende oog die vroeger in de huiskamers prijkte ('God ziet u'). We zijn hier met staatsgodsdienst bezig. Langzamerhand wordt het individu door de verzorgingsstaat ingekapseld in een medisch-farmaceutische welzijnsdictatuur waardoor we niets meer te vertellen hebben over het eigen lichaam. Zelfs de ultieme levenskwestie, de manier hoe we willen sterven, wordt een zaak van overheidsregulering via de euthanasiewetgeving.

Halal en haram

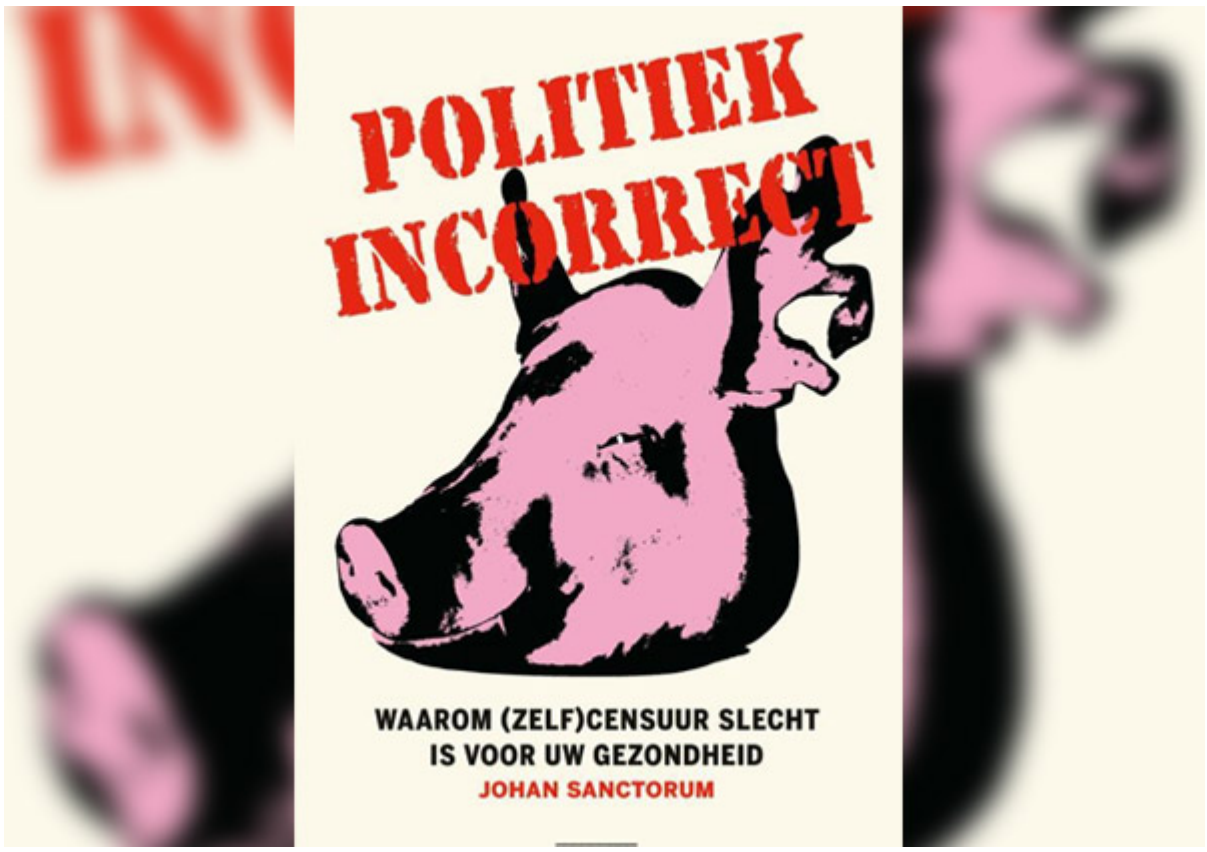
Maar hoe komen we nu tot zo'n beladen term als *gezondheidsfascisme?* Daartoe moeten we het even hebben over normen, waarden en cultuurgebonden tradities.

Vlaanderen is zoals gezegd een bierland met ontelbare huis-, tuin- en keukenbrouwerijtjes die een private, eigenzinnige chemie uitmaken waar de staat liefst niet teveel greep moet op krijgen. Maar sinds jaren worden in Antwerpen/Borgerhout horeca-uitbaters door radicale moslims onder druk gezet om geen alcohol te serveren. Een aantal van hen is overstag gegaan en heeft bier en wijn van de kaart gehaald.

Dat is natuurlijk vervelend, zo'n intimidatie, het doorprikt de luchtbel van de multiculturele harmonie. Hoe passen we daar een mouw aan? Antwoord: via een

wetenschappelijk-medische gelijkschakeling. Rangschik bier en wijn bij de dingen die ons corrumperen, in het verderf storten, en het probleem is opgelost. Mohammed verbood de alcohol omdat hij 'Satanische gevoelens' oproept, wij verzinnen onthoudingsprotocollen die ons recht naar de *dhimmitude* leiden.

Ik kan zo nog wel wat 'gezondheidsadviezen' opnoemen. Ook de monokini, of het zonnebaden in het algemeen, wordt al geruime tijd afgeraden door kankerexperts. In de jaren '70 en '80 was topless zonnebaden een echte hype, nu moeten vrouwen zich vooral voldoende bedekken, wat wonderwel met de islamregels strookt. Denk ook aan het artistieke museumbloot dat plots in vraag wordt gesteld ('te seksistisch'). Of, jawel, de rigide fatsoensnormen van Facebook, waar zelfs een tepel als obsceen wordt beschouwd.

Dit artikel van de Vlaamse auteur Johan Sanctorum is gebaseerd op fragmenten uit zijn nieuwe boek 'Politiek Correct, waarom (zelf)censuur slecht is voor je gezondheid', pas verschenen bij Uitgeverij Doorbraak. Het boek is bij alle interboekhandels te bestellen, bijvoorbeeld HIER.

Het varken

Derde voorbeeld: het door de islam als *haram* (‘onrein’) beschouwd varken. Sinds geruime tijd bieden de gemeentelijke basisscholen in Brussel/Molenbeek elke dag een vegetarische schotel aan, als alternatief voor de traditionele lunch. Goed idee, en hoe gezond is dat. Maar tegelijk wordt daarmee het varken van het menu geschrapt, dat in onze eetcultuur nu eenmaal een hoofdrol speelt, en wordt de schoolmaaltijd perfect halal.

Zo wordt het vegetarisme, parallel aan de alcoholontrading en de verpreutsing, een fenomeen van onderwerping dat er zo niet uitziet omdat het als politiek correct wordt verpakt en het medische establishment er zijn zegen over geeft. Ook volstrekt ongelovige vegetariërs eten dus automatisch halal,- dat is een opmerkelijke cultuurshift waar niemand bij stil lijkt te staan.

We kunnen zo nog wel wat fenomenen van ‘zelfislamisering’ bedenken. Het verbieden van ‘kwetsende’ humor uiteraard, die een bepaalde religie viseert. Gewoon afschaffen die cartoons, grote kranten als *The New York Times* zijn er al volop mee bezig. Ook muziek zou het volgende *haram* kunnen worden, nog zo’n list van Satan. Wat zou de medische wetenschap hier als alibi kunnen bedenken? Tinnitus, risico op gehoorschade? Mentale degradatie? In november 2017 stak een radicale moslimprediker een tirade af tegen alcohol, korte rokjes en… muziek. Plaats van actie: geen moskee, maar het Genkse stadhuis. Op tolerantie staat geen maat.

De totalitaire ‘coronatie’

Met de covid-19-pandemie heeft het overheidsbeslag ten opzichte van onze private existentie een nieuw elan gekregen. In België kreeg een minderheidsregering het voor mekaar om, geruggensteund door een kransje virologen, de maat te nemen van de normale rechtstaat.

Vanaf maart 2020 werden dingen vanzelfsprekend die een paar maanden voorheen door mensenrechtenactivisten als ondenkbaar werden beschouwd. Niet verder dan 20 km fietsen, niet op bankjes gaan zitten, niet zomaar onderweg zijn zonder zinnige reden. Drones met infraroodcamera’s gingen na of niemand zich in een kustappartement had verscholen. Wie naar zijn/haar beminde reed, moest kunnen

aantonen dat het om een ‘stabiele’ (!) relatie ging en geen losse wip.

Het gemak waarmee deze fascistoïde praktijken ingang vonden, is te verklaren door het absolute primaat van het algemeen belang en de publieke gezondheid, los van elke verdere ideologie of moraal. De drastische vrijheidsbeperking kon niet gelezen worden als repressie, het was gewoon een sanitaire noodzaak, voor ons eigen welzijn. Politiek beleid kan je contesteren, de wetenschap niet.

Smetvrees

Een andere nieuwigheid in het medisch-sanitair discours zat hem in de opgepookte smetvrees: elk individu kon elk ander individu besmetten, iedereen werd iedereens objectieve vijand. Elke dag kwam er een viroloog in prime time op televisie waarschuwen: mijd elk contact, pas op voor de adem van uw medemens. Dat is een gekend recept in een totalitaire samenleving: het gesystematiseerde wantrouwen, met het mondmasker als grotesk symbool en de bubbel als nog enige getolereerde sociale cel.

De welbekende Big Brother die in de roman 1984 van George Orwell opduikt, heeft hiermee zijn ultieme metamorfose ondergaan. Het gaat niet meer om het Alziend Oog en een dekkend cameranetwerk, of een alomtegenwoordige politie. We zijn hem zelf, we zijn onze eigen bewaker, een menselijk atoom in de postciviele maatschappij die door de angst wordt geregeerd.

Santé!

Er zal vroeg of laat wel een vaccin opduiken, maar 2020 is voor historici nu al het jaar waarin ook en vooral ‘normale’ democratieën zich eens konden opwarmen inzake totale burgercontrole en afschaffen van ouderwetse waarden als bewegingsvrijheid en privacy. Het medisch-sanitair discours heeft nog een grote toekomst voor zich, want nu al worden ons nieuwe epidemieën voorspeld. Het is in deze *coronatie* gehoorzamen of letterlijk stikken. Misschien is dat laatste dan nog te prefereren, onder het welbekende motto van drinkers, rokers en Boergondische eters: ‘je moet van iets dood gaan’.

De vraag die men zich daarbij moet stellen is deze van alle dissidenten: Wat is een lang leven waard zonder vrijheid? Wat is gezondheid eigenlijk voor iets, als het louter publiek wordt gedefinieerd? Het terugwinnen van het eigen, door het

systeem geüsurpeerde lichaam, speelt in allerlei vormen van burgerlijke ongehoorzaamheid, juist in tijden van pandemie. Van de weigering om mondmaskers te dragen, de anti-vax-beweging, het geloof in groepsimmuniteit, het misleiden van *contact tracers*, tot en met pogingen tot zelfmedicatie en, jawel, het recht om zijn eigen sterfscenario te bepalen. Vrijheid is: bij het klinken van het laatste glas 'gezondheid!' of 'santé!' roepen.

Johan Sanctorum (1954) is publicist en blogger.